

KATOLIK

God. II.

ŠIBENIK, 3. listopada 1931.

Broj 40.

„Zašto ste strašljivi, malovjerni?“

„Zašto ste strašljivi, malovjerni?“ Zar tako malo poznate božansku silu? Zar se doista bojite upropastiti naš narod, našu državu, ispovijedajući ime Onoga, koji je svijetlo, što obasjava narode, spas i uskrsnuće onima, što u Njega vjeruju?

Katolička misao je zraka vječne istine. Ona je kao i Bog vječna, svemoguća. Snaga je njezina božanska, nepobjediva. Imajući Boga za svoj izvor ona nadvisuje sva umjenja ljudska. Ona je kraljica i neprizivna sudinja čovječje misli. Ona iz božanske visine neodoljivom silom preinačuje lice zemlje. Prema sebi preudešava ljudske prilike.

Sila se katoličke misli pojavljuje negativno i pozitivno.

Negativno, jer ona rastvara najčvršće tvorbe. Rask da sveze, ma kako tvrdo ih sklopio jezik ili krv, srodstvo ili prijateljstvo, ili koja mu drago korist. To je misao one vjerske riječi, o kojoj veli Isukrst: „Nijesam došao, da donesem mir, nego mač. Jer sam došao, da rastavim čovjeka od oca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine; neprijatelji čovjeku domaći njegov.“ Dâ, kako piše sv. Pavao, ova je riječ „jača i oštija od svakoga mača, oštra s obje strane, i prodire do rastavljanja duše i duha, i zglobova i mozga, i sudi mislima i namjerama srdačnim“.

No misao vjerske riječi očituje svoju snagu i pozitivno: ostvarujući tvorbe, koje svojom trajnošću i stavnošću nadvisuju sve, što stvara vrijeme. O njoj kaže Isukrst: „Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći“. A u psalmu 118. čitamo: „Istina Gospodnja traje do vijeka“. Najsjajnije posvjedočuje božansku silu vjerske misli Crkva katolička, zgrađena na osnovnoj ispovijedi kršćanstva: „Ti si Krist, Sin Boga živoga“.

Kako je Bog — On, koji jest — uzvišen nad prolaznim svijetom, tako je i katolička misao uzvišena nad ko-

jekakvim vjerskim i filozofskim sustavima: vječna i nepromjenjiva, uvijek svježija i mlada, živa i oživljujuća. Ona, rekao bih, da saopćuje oblicima vremena nešto od božanske nepromjenitosti i vjekovitosti. Njom se ljudske tvorbe uzvisuju nad zakon prolaznosti i rasula. U njoj se pružaju pojedincima i narodima uslovi stavnosti i trajnosti, zrelosti i značajnosti. Ona je vrsnija negoli ikoja druga moralna sila, da učvrsti sveze jedinstva između duhova.

Je li osnovan strah onih, koji drže, da se očitim naglašavanjem kršćansko-katoličkih načela inovjerci izazivlju i draže te od dobre stvari više odvrćaju negoli za nju predobivaju? Koji tako govore, morali bi prije svega pomisliti, da je Isus „svijetlo istinito, što obasjava svakoga čovjeka, koji dolazi na svijet“. Kako hoćemo, da svijetlo sv. evanđelja obasjava svijet, kad ga mećemo pod sud? Isus je htio da bude svijetlo riječi Božje, postavljeno na svjetionik, eda odavle rasvjetljuje sav svijet. On je svojim učenicima izričito zapovjedio: „Što vam govorim u tami, kazujte na vidiku; a što vam se šapće na uši, propovijedajte s krovova!“

Nadamo se, da ćemo sakrivanjem istine predobiti neprijatelje za vjeru!? No „kako će vjerovati u onoga, za koga nijesu čuli? Kako će pak čuti, ako nema čovjeka, koji bi im propovijedao?“ Bojimo se, da pred svijetom dajemo svjedočanstvo Isusu!? Bojimo se, da isticanjem božanske istine ne uvrijedimo i ne odvratimo inovjerce!? Onda malo poznamo božansku istinu. Istina, ma kako s početka dira u oči, ona, dulje gledana, zamami i osvoji duh. Istina Božja ljubeznim, trajnim naglašavanjem „u dobro vrijeme“ omili i tvrdokornom srcu, osobito kad se propovijedanje riječi podupre primjerom kršćanske ljubavi. Da su apostoli u ono doba slijedili nauku modernoga amerikanizma, evanđelje Isusovo ne bi nikada zavladao svijetom.

Stoga, ma bilo da se radi očitoga naglašavanja katoličkoga načela tkogod i odmetne; ma bilo da nas tkogod i zamrzi radi istine; ma bilo da kao stjegonoše katoličkoga načela ostanemo i osamljeni — ne valja nam klonuti duhom! Kršćanska misao dijeli udes svoga božanskog Početnika, koji svladavši smrt uskrsnu treći dan. Kršćanska misao, ma kako se već pričinja, da je zauvijek zašla, eto ona opet uskrsne, pa osviće većim sjajem negoli ikada prije. „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi!“ To vrijedi i za kršćansku misao: Iza mržnje, iza progonstva ona nastupa sve slavo-dobitnije te neodoljivom privlačivošću osvaja duhove. To se pak pokazuje osobito onda, kad katolici ne samo ispovijedanjem vjere, već i kreposnim životom davaju svjedočanstvo Isusu pred ljudima. Tako su prvi kršćani svetošću života svladali poganski svijet. Tako engleski i njemački katolici u naše doba zadivljuju i svladavaju protestantski svijet ne samo neustrašivim iznašanjem vjerskih načela, već i uzornim i značajnim životom, kojim prednjače inovjercima.

Tako si kršćanska misao krči put u svijet. Tako ona tokom stoljeća osvaja narod za narodom. Tako se ona sve više približava svojoj svrsi, da „bude jedno stado i jedan pastir“. Po prirodnom zakonu ono, što je plemenitije i savršenije, priteže k sebi, preudešava prema sebi i preobrazuje ono, što je niže, nesavršeno. Bogu se i istini Njegovoj ne može ništa da opire.

Da ovu plemenitu svrhu uzmognemo dobro vršiti i da je postignemo, moramo neustrašivom odvažnošću visoko podići katoličku zastavu. Budemo li se borili pod ovom zastavom, ne samo što naša narodna snaga ne će malaksati, nego ćemo svojom ustrajnošću i krepošću u svoje kolo privući i drugu našu braću, koja se sada s nama ne slažu, te ćemo tako ujedinjeni opet postati neoborivim bedmom napretka i prosvjete kršćanske. Dao Bog, bilo to što prije! Oko toga uznastojmo što življe svil!

Srčanost čiste duše

Alibajagade, kćerka jedinica siromašnih poganskih roditelja, pripravlja se na sv. krst. Radi svoje ljubkosti i ljepote zavoli je neki protestant po imenu Benjamin, poglavar u onom kraju. Odluči Benjamin, da je uzme za životnu družicu, te zamoli njezinoga oca, da na to privoli. Otac siromašan čuvši za ovakvu izvanrednu ponudu gotovo da ne umre od veselja: kako je moguće, da njihov poglavar traži ruku njegove siromašne kćerke! Kolika čast, a k tome kolika dobrobit za njegovu obitelj! Već si je u svojoj bujnoj mašti predstavljao nebrojene po izbor darove; već je predosjećao, kako će unaprijed bezbrižno živjeti.

Ovako je on stvarao u svojoj mašti zlatnu budućnost svoje kćerke, ni ne sluteći, da bi njegova kćerka mogla odbiti Benjaminovu prošnju. I doista sutradan, kada se Alibajagade povratila iz Bikira, kamo je pošla, da se molitvom pripravlja za sv. krštenje, stade joj otac stavljati pred oči veliku čast, što je hoće uzeti njihov poglavar za svoju ženu. Suviše nabrajao joj je i razna blagostanja, koja će nadoći, ako se bude udala za njega. Čuvši Alibajagade, da je Benjamin, njezin prosac, protestant, ovako odgovori svome ocu: „Oče, samo jednu dušu imam i ovu jednu moram spasiti, a udaja, koju mi toliko preporučaš, vrlo je pogibeljna po moju dušu!“ Na to će otac: „Sada znam, da su bili svi tvoji dokazi ljubavi licemjerni. Bez sumnje ti je srce

iskvarila tvoja vjera, jer me ne slušaš više. — „Oče, nemoj zlo govoriti o mojoj vjeri, jer mi ona upravo i nalaže, da te ljubim i slušam u svemu, što nije pogibeljno za moju dušu. Duša je na prvom mjestu!“

Na tako odlučan i neočekivan odgovor razbjesni se otac, te pjeneći se od gnjeva reče: „Dobro, ja, tvoj otac, kažem ti, da ćeš se za onoga poglavara udati. Vidjet ćemo, tko će pobijediti!...“ Na to je uhvati i stavi joj noge u t. zv. mijubu (neka vrst mučila).

Djevojka provede u tim mučilima tri dana i tri noći bez hrane. Treću noć zamoli, da je pusti na slobodu, što i učini otac u nadi, da je svoje mnijenje promijenila. No, čim bijaše oslobođena, dade se na bijeg prema misijskoj postaji u Bikir, kamo stigne drugoga jutra.

Proboravivši u Bikiru 15 dana povratila se kući, nadajući se, da je otac ne će više uznemirivati radi udaje. No prevarila se, jer, čim stigne kući, stade je otac tući tako dugo, dok ne padne pred njegove noge onesviještena. Vidjevši je u ovakvom stanju, držeći, da je mrtva, pobjegne te se iza ugla svoje kolibe sakrije. Kada dođe Alibajagade iza kratkoga vremena k svijesti, stade tražiti oca kličući: „Oče, oče, ja te ljubim i opraštam ti, što si me zlostavljao“. Ove riječi ganuše srce okrutnoga poganina, te joj obeća, da će je unaprijed ostaviti sasvim slobodnu, da se uda za kogogod hoće.

Srčanost čiste duše slavila je pobjedu nad poganskom brutalnošću.

Ima li u tom događaju pouke i za vas roditelji, mladići i djevojke?

Uspjeli kongres njemačkih katolika

Koncem mjeseca kolovoza održan je u Nürnbergu u Njemačkoj 70. katolički dan, koji je usprkos današnje gospolarske krize izvrsno uspio. Prisustvovalo mu je preko 130.000 učesnika. Među učesnicima bio je veliki broj crkvenih dostojanstvenika i poznatih ličnosti iz javnoga života.

Kod oba javna zborovanja govorili su: Papinski nuncij o Papinim poslanicama o odgoju, braku i socijalnom pitanju; vođa katoličkih radnika nar. zastupnik Joos o značenju katoličkoga dana; dr princ od Löwensteina o katoličkoj mladosti u današnjem modernom vremenu; gđa Kl. Siebert o sv. Elizabeti i ženama današnjice; dr M. Vetter o kršćanskoj obitelji u današnjem svijetu; dr L. Krapp o katoličkoj Crkvi i njemačkom narodu.

Vrhunac svečanosti bila je pontifikalna sv. Misa pod vedrim nebom, koju je odslužio apostolski nuncij. Pred preko 100.000 prisutnika održao je propovijed nadbiskup dr Hauck.

Ogroman utisak je učinila povorka od 20.000 mladića, koji su u svojim krasnim narodnim nošnjama došli iz svih krajeva, gdje se govori njemački. Oni su podržavali na kongresu osobitu živahnost i oduševljenje. U svojoj velebnoj povorci nosili su razne natpise i neprestano zanosno pjevali. Među ostalim

Slava šibenske katedrale*)

(Svršetak)

Divnu dakle baštinu nam pređi ostaviše! Ovu moramo čuvati! Ođ prošlosti treba da se učimo za budućnost!

Nije naša dužnost ponosom čuvati samo ovaj amanet, nego i ideju, koju on predstavlja! Šibenik ne bi bio vjerni čuvar ove umjetnine, s kojom se on gordi i svakome pokazuje kao nešto najljepšega, nešto najboljega, što ima, kad ne bi slijedio i puteve, koje katedrala pokazuje.

Valjda se nijedan narod nije toliko oholio sa svojim hramom kao Izrael sa hramom u Jeruzolimu. Bijaše on djelo

slavnog i mudrog kralja Salamuna. Hram skupocjenoga kamena, urešen s draguljima i zlatom! Izrael, zanesen s njegove ljepote, nikad ga nije zaboravio: ni u slavi Siona ni u ropstvu Babilona, ni raspršen po tuđim kraljevstvima i krajevima ni boraveći u domu Davida! Vrhunac svih radosti, nada i slave bio je za onaj narod hram Gospodnji. „Hram je Gospodnji, hram je Gospodnji, hram je Gospodnji (Jerem. gl. 7, 4)“ — kliktao je uvijek u najvećem zanosu Izrael!

Gospod ipak po Jeremiji (gl. 7, 3) prigovara ovom narodu: „Popravite puteve svoje, nakane svoje, pa ću ja prebivati s vama na ovom mjestu“.

Zaista je malo uzveličavati samo ljepotu katedrale, dičiti se njezinom umjetnošću, arhitekturom, a ne slije-

diti puteve, ne zanašati se za ciljevi-ma, koje ona simbolizira i tako divno pokazuje svojom arhitekturom i simbolistikom!

Čitamo u sv. Pismu krasnu stranicu, koja se odnosi na divni hram Jeruzolima. Slavni kralj bijaše dovršio hram i uzdigao svoje srce i molitvu Gospodu Izraela. Gospod u svetom templu progovori:

„Ako se vi i sinovi vaši odvratite i ne podete za mnom i ne uzdržite zapovijedi mojih i uredaba mojih, koje sam Vam dao, istrijebiću Izraela sa zemlje, koju sam mu dao, i hram, koji sam posvetio imenu svome, odbaciću od sebe, a Izrael će postati priča i podsmjeh svim narodima, a dom ovaj postaće primjer. Kojigod prođe pored njega, začudiće se i reći će: Zašto

*) Homilija preuzv. biskupa dra Jerolima Milete, održana u šibenskoj katedrali 25. VII. 1931., prilikom njezinoga 500. godišnjega jubileja.

natpisima bio je i ovaj: „Vjernost našoj Crkvi, koja nas vodi, čuva i štiti!“ Tim riječima izražen je značaj čitavoga kongresa.

U zajednici sa katoličkim danom održane su 62 skupštine različitih katoličkih udruženja i ustanova. Tako n. pr. opća skupština žena, roditeljskog udruženja seljaka i radnika, njemačkih karitativnih udruženja, učitelja i učiteljica, katoličkih novinara, sveučilišnih profesora, umjetnika, pjesnika i književnika, očeva obitelji i uzgojitelja, misijska izložba, skupština svećenstva, seljaka i seljakinja i t. d. Na svim tim skupštinama nastupili su kao predavači prvorazredni govornici i stručnjaci. No najznačajnije je, što se ovaj katolički dan nije zadovoljio samo sa blistavim teoretskim predavanjima i zaključcima, nego je ujedno odmah pokazao, kako se u praksi može ostvariti ono, što je u debati iza predavanja bilo prihvaćeno. Stvoreni su mnogi zaključci, koji daju nade, da katolicizam u Njemačkoj čeka još ljepša budućnost.

Kongres se održavao u znaku aktualne pomoći bijednima i nezaposlenima u duhu katoličke ljubavi („Caritas“). Govornici su isticali, kako je potrebno, da svi uz osjetljive i izdašne žrtve kršćanske ljubavi nastoje ublažiti silnu bijedu nezaposlenih, a ne da daju tek neznatnu milostinju, kako se običaje davati prosjacima. To je bio duh i prvih kršćana, koji su velikuodušno davali obilne svote u zajedničku blagajnu za potporu sirotinje. U vezi s time priredjen je za vrijeme

održavanja katoličkoga dana na račun učesnika ovoga kongresa zajednički ručak za 1.500 siromašnih Nürnberžana, bez obzira na razliku vjerske i političko-stranačke pripadnosti. To je bio „ručak sv. Elizabete“, koja je nebeska zaštitnica katoličkoga karitativnog (dobrotvornog) djelovanja u Njemačkoj.

Lurd u g. 1930.

U g. 1930. došlo je u Lurd iz same Francuske 159.093 hodočasnika s 8.615 bolesnika, te iz drugih krajeva svijeta 79.151 hodočasnika s 5.683 bolesnika ili ukupno 238.244 hodočasnika. Iz Belgije bilo ih je 28.791, Španjolske 11.737, Italije 11.597, Engleske 6.024, Švicarske 4.808, Holandije 3.080, Irske 2.005, Luksemburga 1.462, Portugalske 1.236, Češke i Jugoslavije 773, Austrije 530, Škotske 485, Monaka 471, Amerike 404, Bavorske 300. To je službeno zabilježeno. No došlo je i drugih kolima, pojedinački, te se računa da je takvih u prošloj godini došlo u Lurd do 426 tisuća ili svega 664.000. Kako se vidi, natprirodni magnet privlači čovječja srca k Majci Božjoj u obilnom broju. S ovim je mnoštvom došlo 5 kardinala, 14 nadbiskupa i 121 biskup. U svetištu je Majke Božje čitano 65 tisuća sv. Misa i podijeljeno do milijun i 170 tisuća sv. pričesti. Očevidno po Mariji k Isusu!

U piscini se okupalo 54.581 muških i odijeljeno 146.286 ženskih, što zdravih što bolesnih. Lurd je pohodilo u

g. 1930 do 998 liječnika, da proučavaju čudesa. Tu je bilo 47 španjolskih, 22 holandeska, 20 švicarskih, 17 irskih, 16 njemačkih, 79 talijanskih, 89 iz Sjeverne i 38 iz Južne Amerike, te 103 belgijskih i 489 francuskih liječnika. Bilo ih je dakako i iz Poljske, Danske, Švedske i iz drugih država.

„Liječnički ured“ u Lurdu je konstatirao i potvrdio 12 pravih čudesa, koja su se zbila u g. 1929., i sada je eto konačno o njima izrečen i liječnički sud, da su prava čudesa. Isti ured proučava sada 104 ozdravljenja.

U Lurdu bio je te godine i Marijin kongres, kome je prisustvovao posebni kardinal kao legat sv. Oca iz Rima. To je bila veličanstvena manifestacija u čast Majke Božje. Učesnika je bilo preko 40 tisuća. Krasne su bile i svetkovine sa svojim rasvjetama 11. i 18. veljače, te 25. ožujka i 8. prosinca.

Lurd je uistinu svjetionik naše svete vjere, koji šalje obilje svoga svijetla po svemu svijetu.

Kongres za svećenička zvanja

Koncem augusta održao se u Paray-Le Monialu, prvom svetištu Srca Isusova, kongres za svećenička zvanja, koji je trajao četiri dana. To je u Francuskoj sedmi kongres, koji ima da upozori javno mišljenje na krizu svećeničkih zvanja i da iznade sredstva, kojima bi se ta kriza mogla ukloniti. Ipak se ovaj kongres od svih dosadašnjih razlikovao jednom naročitom karakteristikom: molitvom. Kongres u Paray Le Monialu može se mirne duše nazvati kongresom molitve za svećenička zvanja. Sve je molilo:

učini Gospod tako ovoj zemlji i ovoj me domu? I odgovoriće: Jer ostaviše Gospoda Boga svoga i pođoše za bogovima tuđim i stadoše im se klanjati i služiti“ (III knjiga Kralj. gl. 9. 6-9).

Vratimo se svojoj katedrali. Vratimo se onome, što nam ona predstavlja. Vratimo se onome, komu je ona podignuta; onome, čije je ona čedo. Oživimo u svojem srcu vjeru naših otaca!

Glasoviti francuski kipar Auguste Rodin u svojoj knjizi o katedralama u Francuskoj kaže, da su katedrale Francuska. „Dok ih promatram — nastavlja on — imam osjećanje, da naši predi uzlaze i silaze u meni kao na drugoj ljestvici Ja kovljevoj... Kad narod vodite u katedrale, vodite ga Bogu u njegov dom, u tvrđavu nje-

gove snage. Ne može propasti domovina, dok su u njoj katedrale.“

Katedrala naša — parafraziraću riječi francuskoga velikana — to je Šibenik u prošlosti, Šibenik u sadašnjosti. Katedrala je Šibenik. Kad promatramo katedralu, osjećamo vjeru davnih pređa, koji nam sa onih nebeskih visina govore i poručuju, da ostanemo vjerni katedrali i onome, što ona predstavlja i na čiju je slavu podignuta. Šibenik neće propasti, dok u njoj bude katedrale, a u srcima građana vjere, koja je nju sazdala!

Slavimo slavu naše katedrale, a dajmo čast Bogu, Kristu, Spasu našem! Ovi dani moraju da budu dani triumfa Kristova u ovom hramu i gradu! Noćno klanjanje Šibečana i drugih vjernika Kristu u Presv. Euharistiji, teoforička

procesija, kad Krist Gospod, pod otajstvenom koprenom, bude prolazio ulicama, neka bude zavjet naš, da ostajemo vjerni Kristu i Njegovoj Crkvi!

„O Gospode — zavapiću sa sazidateljem velebnoga hrama jeruzolimskoga u času, kad ga je Bogu na Sionu posvećivao — pogledaj na molitvu slugu svojega i na molbe njegove! Gospode Bože moj, čuj hvalu i molitvu, s kojom ti se moli danas sluga tvoj. Neka oči tvoje budu otvorene nad hramom ovim dan i noć, nad domom, za koji si rekao: Ovdje će biti ime moje, — da uslišiš molbu slugu svojega i naroda svojega Izraela, za što god te uzmore na ovom mjestu. Neka budu oči tvoje otvorene na molbu i usliši ih u svemu, kad god te pozovu.“ (III. knj. Kralj. 8, 28 — 30, 52.)

dječica (5.000), svećenici i biskupi (preko 300), seminarci i klerici, majke i žene. Svaka je od ovih grupa imala svoje posebne sjednice, na kojima se raspravljalo o partikularnim sredstvima rada za svećenička zvanja. I posebne pobožnosti imala je svaka grupa. Tako su svećenici čitavu noć proveli u adoraciji pred Svetotajstvom u kapeli Pohođenja, u onoj istoj kapelici, u kojoj se Božansko Srce ukazalo svojoj dragoj štovateljici Margareti Alacoque.

Kongres je imao i nekoliko manifestacijskih tačaka. Naravno impozantno bilo je zborovanje na zadnji dan kongresa, kojemu je prisustvovalo preko 20.000 ljudi. Poslije zborovanja svi su učesnici prisustvovali euharistijskoj procesiji, koja je prošla glavnim gradskim ulicama i onda se opet natrag vratila u mističke vrtove Pohođenja.

Tako Francuzi rade za svećenička zvanja. Ni mi nismo u stvari svećeničkih zvanja nimalo bolje stali, ako nismo i gore. Pa ipak smo obustavili i ono malo propagandne akcije, što smo je u najkritičnija poratna vremena, ne bez koristi, bili pokrenuli.

Dar katoličkih djaka sv. Ocu

4. rujna primio je sv. Otac Papa u specijalnu audijenciju dva mlada japanska studenta, Morihahka Kurimura i Riptaro Kumakava, koji su zračnim putem došli iz Tokija u Rim. Dva su smiona zrakoplovca uručili Sv. Ocu pismenu adresu, koju su im u času njihova polaska iz Japana predali njihovi katolički kolege sa sveučilišta „Hosei“ u Tokiju. Sv. Otac je posjetiteljima izrazio svoju zahvalnost i naklonost te ih je zamolio, da svojim katoličkim drugovima izruče zahvalu Oca svih vjernika i prijatelja sve omladine.

Iz naših krajeva

60. GODIŠNJICA NADBISKUPA ŠARIĆA. U nedjelju 27. IX. o. g. proslavio je vrhbosanski metropolit i nadbiskup preuzv. g. dr. Ivan Šarić 60-godišnjicu svoga života. Preuzvišeni se svećar rodio 27. rujna 1871. u Travniku. Gimnaziju je svršio kod oo. Isusovaca u Travniku, a bogoslovlju u Sarajevu. Doktorat je stekao na zagrebačkom bogoslovskom fakultetu g. 1898. Bio je urednik „Vrhbosne“, koja pod njegovim uređivanjem postaje najčitaniji hrvatski dijecezanski list. G. 1908. postaje pomoćnim biskupom, a g. 1920. nasljednikom nadbiskupa dra Josipa Stadlera. U velikim je vremenima pozvao Bog prvoga bosanskog Hrvata, da bude nadbiskup i metropolit u Sarajevu. I on svoju dužnost vrši savjesno, ustrajno i značajno. Zato mu svi ljubitelji Crkve i naroda — pak i mi s njima — kliču: Na mnogaja ljeta!

Iz katoličkoga Šibenika

NAŠ PREUZV. BISKUP u ponedjeljak 28. IX. t. g. otputovao je za Zagreb na kraći odmor prije biskupskih konferencija, koje će početi 12. t. mj. Prije tih konferencija svi naši biskupi obavije duhovne vježbe u Domu duhovnih vježbi na Jordanovcu. Naš preuzv. biskup odsjeo je u Zagrebu u samostanu oo. konventualaca na sv. Duhu, kod kojih je proveo i svoj imendan, za koji je primio veliki broj pismenih i brzogovornih čestitaka.

DEVETNAESTA NEDJELJA PO DUHOVIMA. U nedjelju 4. t. mj. je XIX. nedjelja po Duhovima. Sve jasnijim crtama slika sv. Crkva posljednje došašće Isusovo. Isus će biti Spasitelj onima, koji su se odazvali Njegovom pozivu, vršili Njegove zapovijedi i odjenuli se haljinom milosti posvetne. A onim drugima biće pravedan i oštar Sudac. Molimo dakle Gospoda, da nam udijeli pravu slobodu sinova Božjih, da se oprostimo svega, što nas priječi u vršenju Božjega zakona. To je nauk današnje poslanice i sv. evanđelja.

CRKVA SV. FRANE. Blagdani sv. Terezije M. I. u subotu 3. t. mj. i sv. Frane Asiškoga u nedjelju 4. t. mj. svetkovaće se u ovoj crkvi ovim redom: U subotu ujutro u 6 sati sv. Misa i skupna sv. pričest na oltaru sv. Terezije. U 8 sati pjevana sv. Misa. U 7 sati navečer propovijed o Svetici i blagoslov sa Presvetim. — U nedjelju ujutro u 5 sati „Lekcije“ o sv. Frani Asiškomu, zatim „Tebe Boga hvalimo“ i prva pjevana sv. Misa sa sv. pričesti i papinskim blagoslovom. Od 7 sati do 9.30 slijede tihe sv. Mise. U 10.30 zadnja pjevana sv. Misa preč. prepozita kan. Mons. Ivanovića, preko koje pjeva mješoviti zbor „Cecilijanskoga Zbora“ pod ravnanjem M. o. Sentinella. Poslije podne u 4 sata blagoslov sa Presvetim.

RUŽARICA slavi se u nedjelju 4. t. mj. u crkvi sv. Dominika. U 5 s. ujutro pjevanje lekcija o ružariju, zatim pjevana sv. Misa. U 7 i 8 sati tihe sv. Mise, a u 10 s. svečana pjevana sv. Misa u trojki, preko koje će se pjevati i Marijine pjesme. U 11 1/2 s. ružarij i kratki govor, a tačno u podne „Molbenica“ mogućoj Majci od Pobjede — Gospi od Ružarija. U 4 1/2 s. popodne ružarij, procesija po gradu sa kipom Gospe od Ružarija, zatim svečani blagoslov sa Presvetim. Od podne subote 3. t. mj. pa kroz cijeli dan 4. t. mj., na dan Ružarice, toliko se puta dobiva potpuni oprost, koliko se puta, ispovjeden i pričešćen, pohodi ovu crkvu, moleći barem 6 Očenaša na odluku sv. Oca Pape. Kroz osminu Gospe od Ružarija jedan put se može dobiti potpuni oprost. Katolici! Okoristite se ovim duhovnim blagodatima, te prisustvujte blagdanu i svečanostima mile Gospe od Ružarija, Majke Božje i Majke naše. Svečana trodnevica započela je u četvrtak 1. t. mj. navečer.

MISIJSKO PREDAVANJE O. MLAKIĆA. U utorak 29. IX. t. g. uvečer održao je u dvorani „Katoličkoga Doma“ naš ugledni misionar u Sudanu u Africi vlč. o. Stjepan Mlakić, iz reda Sinova Presv. Srca, vrlo zanimivo misijsko predavanje „O misijama u Sudanu“. S

njim je došao i urednik „Katoličkih misija“ dobro nam poznati vlč. o. T. Marković. Predavanje je bilo vrlo dobro posjećeno. Vlč. Mlakić predstavio je publici njegov školski drug vlč. o. P. Perica, duhovnik sjemeništa. Predavanje je bilo popraćeno skioptičkim slikama, što je pobudilo još veći interes kod gledalaca. Vlč. Mlakić svojom živom riječju poveo nas je duhom u Sudan, da zajedno s njim promatramo tamošnje prilike. Sve nas je zanimalo taj kraj, život u njemu, ali na osobiti način rad naših misionara u tim krajevima. Skoliko ljubavi i požrtvornosti su se oni dali na taj težak, ali Bogu veoma mio rad, da i nama pokažu, kako smo svi dužni, da nešto doprinesemo širenju kraljevstva Kristova. I ako je predavanje trajalo obilata 2 sata, publika je ipak s velikim zanimanjem pratila svaku njegovu riječ i sliku, koja je potvrđivala ono, što je on kazivao. Kad je na kraju zamolio, da se u svojim molitvama sjetimo i njih, publika je to jednodušno prihvatila i odlučila, da će im ne samo molitvom, već i materijalnim doprinosom doći ususret. Sve je to potvrdio kapt. prepozit preč. don Ivo Ivanović, koji je u ime odsutnoga preuzv. biskupa i svih građana toplo zahvalio dobrom misionaru na tako lijepom i zanimivom predavanju te obećao, da će i Šibenik doprinijeti ostvarenju Kristove želje: „Da bude jedno stado i jedan pastir!“

GRADSKI ŽUPSKI URED SV. JAKOVA. preselio se u nove prostorije iz temelja obnovljene crkvene kuće uz crkvu sv. Barbare. U toj istoj kući je ujedno i stan gradskoga župnika preč. kanonika Bjažića. Na to se upozoruju svi zainteresirani, napose svi vjernici gradske župe.

ZAJEDNIČKA PRIČEST KRIŽARICA. Sve Križarice skupa sa Malim Križaricama imaju zajedničku sv. pričest u nedjelju 4. t. mj. u 6 1/2 sati ujutro u crkvi sv. Ivana.

SAT KLANJANJA. U četvrtak 8. t. mj. običajni tjedni sat klanjanja u stolnoj bazilici sv. Jakova, spojen sa listopadskom pobožnošću, počeo u 6 sati uvečer.

Dobre knjige

DR FERDO ROŽIĆ: AVE VICTOR! Pobjedni slavospjev. Pjesnik F. Rožić, čije smo pjesme prije desetak godina nalazili u izdanjima „Matice Hrvatske“, „Kola hrvatskih književnika“, „Jeronimskog književnog društva“ i drugdje, na dulje je vremena ušutio, da se javi jednom velikom pjesmom, modernim religijskim epom. Opseg i obradba te nove tvorbe dokazuju veliki rad pjesnika, koji je u ovom slavospjevu pobjedi Svijetla nad tminom u stihu izrekao sumu savremenih borba modernizma s katoličkom Crkvom. Slavospjev ima ovih pet dijelova: 1. Sila Božjega Slova, 2. Nemoć crnoga Andela, 3. Na Tibru, 4. Novo Doba i 5. Triumf Pija XI. Papi Pija XI., kao osnivaču samostalnih Vatikanske države, ovaj je slavospjev pjesnik i posvetio. Knjiga od str. 168 posebno je izdanje Hrvatskoga Književnoga Društva Sv. Jeronima u Zagrebu (Trg Kralja Tomislava 21), a cijena joj je Din 30 (u platno u vezanoj Din 45).

„KATOLIK“ izlazi svakog tjedna. — Godišnja pretplata din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, pošt. pretinac 17. — Stampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić